

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817202051
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817202051.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X. XXX/X, L., zastúpenej JUDr. P. U., advokátom so sídlom V., Z. X/A, proti žalovanému L. S. U., s.r.o., so sídlom v X., L. XX, N. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. H. S., s.r.o., so sídlom v X., W. XX, N. XX XXX XXX, o zaplatenie 1.528,49 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 03. augusta 2017, č. k. 11Csp/21/2017-103, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.930,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.930,55 eur od 2.12.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu o vydanie platobného rozkazu, ktorým by jej súd prisúdil istinu 1.528,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.528,49 eur od 2.12.2016 do zaplatenia a žiadala priznať i trovy konania. Súd na návrh žalobkyne vydal dňa 27. marca 2017 platobný rozkaz sp. zn. 11Csp 21/2017, voči ktorému podal žalovaný zákonom stanovenej lehote odpor, ktorý odôvodnil tým, že v žalobe vo veci samej je rozpor so zákonom, objektívne neexistuje právna norma, na základe ktorej by sa žalobkyňa mohla domáhať rozhodnutia uvedeného v petite žaloby a ani žalobkyňa ju v podanej žalobe neoznačila. Medzi skutočnosťami uvádzanými v žalobe na rozhodnutie nejestvuje žiadna spojitosť a navrhovaný výrok je v rozpore s právnym poriadkom. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 18.3.2013 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Zmluvu uzatvorila ako spotrebiteľ a fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva je preto spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákona. Na žalobcu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 1.500 eur, výška úrokovej sadzby 70,01 % ročne, RPMN 70,01 %, výška splátky 80,37 eur, počet mesačných splátok 42 a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavovala sumu 3.375,54 eur. V článku 8 označeného ako Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods.2 Obchodného zákona sa uvádza, že predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/

Zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcu v možnosti odkladu tejto splátky úveru vo výške 212,75 eur. Zmluva je opatrená podpismi zmluvných strán. Súčasťou tejto zmluvy sú aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti L. S. U. s.r.o., ktoré podrobnejšie upravujú práva a povinnosti zmluvných strán. Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere zo dňa 7.3.2013 je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru 1.500 eur, celková čiastka, ktorú má dlžník uhradiť 3.375,54 eur, úroková sadzba 70,01 %, RPMN 70,01 %, priemerná hodnota RPMN 47,9 %. Sú tu uvedené všeobecné informácie o poskytnutí úveru a uvedená listina je opatrená žiadateľom, teda žalobkyňou. Súčasťou tohto je i reprezentatívny príklad výpočtu RPMN a tiež údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch ku dňu 31.12.2012 a pripojený príklad výpočtu RPMN k Zmluve žalobkyne. Súd pripustil uznesením zo dňa 13.júla 2017 zmenu žaloby, rozšírenie o sumu 402,06 eur z dôvodu, že právny zástupca žalobkyne na pojednávaní rozšíril žalobu o túto sumu. Súd pripustil rozšírenie žaloby uznesením zo dňa 13.júla 2017. Súd zároveň nepripustil spojenie vecí č. k. 11Csp 21/2017 s vecou č. k. 7Csp 21/2017, resp. tento návrh zamietol uznesením zo dňa 13. júla 2017. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 1 ods.1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods.1, 2, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere, t. j. ku dňu 18.3.2013; § 52 ods.1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods.1, § 107 ods.1, 2, § 451 ods.1, 2 Občianskeho zákona. Súd zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne. Uviedol, že na základe žiadosti žalobkyne bola uzavretá so žalovaným Zmluva o úvere, ale nie Zmluva o revolvingovom úvere, nakoľko revolvingový úver, ktorý je uvedený v tejto zmluve vo výške 750,84 eur jej nebol poskytnutý. Bola jej poskytnutá z úveru 1.500 eur len čiastka 1.284,25 eur, ktorá jej bola poskytnutá na účet. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa uhradila jednotlivé splátky podľa splátkového kalendára a aj podľa zmluvy, išlo o mesačné splátky vo výške 80,37 eur, ktoré uhradila mesačne, o čom svedčia originálne vyhotovené výpisy z jednotlivých peňažných ústavov. Žalobkyňa uhradila od poskytnutia úveru do 16.11.2016 sumu 3.214,80 eur, súd vychádzal z mesačných splátok - splátkového kalendára, kde žalobkyňa vyznačila pomarančovou farbou úhrady od 17.4.2010, splátku 17.5. a 17.6.2013 neuhradila, neuhradila splátku 17.9.2015 a splátku 17.4.2016. Dňa 17.5.2016 2-krát uhradila sumu 80,37 eur a dňa 16.11.2016 uhradila sumu 80,37 eur. Súd skontroloval tento splátkový kalendár s jednotlivými dokladmi o zaplatení úveru, z ktorých mal jednoznačne preukázané, že žalobkyňa uhradila 3.214,80 eur, bolo jej poskytnutých 1.284,25 eur a domáhala sa zaplatiť od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia sumy 1.930,55 eur. Súd posudzoval túto zmluvu podľa z. č. 129/2010 Z. z., nakoľko žalobkyňa je fyzická osoba, teda je spotrebiteľ a žalovaná strana je dodávateľ a v rámci svojho predmetu podnikania má obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť, teda žalovaný ako veriteľ uzatvoril túto zmluvu v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z obsahu zmluvy vyplýva, že úverovú zmluvu žalobkyňa nemohla ovplyvniť, vyplýva to aj z jej výsluchu na pojednávaní, jej osobné údaje si zamestnankyňa pravdepodobne buď žalovaného alebo sprostredkovaná osoba žalovaného vpísala do zmluvy z občianskeho preukazu, vedela, že žalobkyňa má záujem o úver vo výške 1.500 eur. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že obsah tejto zmluvy nemohla ovplyvniť a tento obsah nebol s ňou individuálne vyjednaný. Takéto formuláre spoločnosť L. S. U. s.r.o. používa aj pri iných zmluvách o úvere, resp. zmluvách o revolvingovom úvere. Z obsahu zmluvy teda vyplýva, že ide o zmluvu medzi stranami sporu, ktorá má spotrebiteľský charakter a preto sa na túto zmluvu vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch tak, ako súd uviedol už vyššie. Žalobkyňa mala okrem úveru vrátiť aj celkové náklady, ktoré predstavovali aj úroky za celú dobu čerpania a tento úrok predstavoval 70,01 %. Preto výsledná suma, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola v zmluve uvedená v sume 3.375,54 eur, teda viac o 50 % ako jej žalovaný poskytol. Ďalej súd zistil, že odplata za poskytnutú službu v zmysle článku 8 ods.8.1 Dohody o poskytnutí služby je 215,75 eur, čo pri splácaní úveru počas 42 mesiacov pri výške mesačnej splátky 80,37 eur predstavuje navýšenie celkových nákladov na 3.375,54 eur. Súd považuje takéto dojednanie ohľadom poskytnutej výšky úveru za neplatné, nakoľko podľa zmluvy mal žalovaný ako veriteľ žalobkyňi poskytnúť sumu 1.500 eur, ale poskytol jej len sumu 1.284,25 eur a pripočítal si aj odmenu 215,75 eur, čo súd považuje za neplatné dojednanie, pretože takáto odmena, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie úveru - úroku je nepríjemne vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákona. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru nie je zákonom stanovená, avšak nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, resp. nemôže sa priečiť dobrým mravom, pokiaľ súd dospeje k takémuto záveru je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákona. Súd posudzoval aj odplatu za službu v zmysle článku 8 ods.8.1 písm. a/ Dohody o poskytnutí služby, kde doslova žalobkyňa nanútila túto službu, t. j. možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom takúto možnosť odkladu splátok ani neponúkol. Súd preto považuje takúto odplatu za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákona, pretože je

jednoznačne v neprospech spotrebiteľa, teda žalobkyne. Čo súd považoval za dôležité uviesť je, že Zmluva o úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti upravené v § 11 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z., pretože je nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,01 % a výška RPMN 70,01 % ako aj priemerná RPMN 47,29 % sú neprimerane vysoké a sú uvedené nesprávne. Podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch je správne uvedená RPMN úveru do 5-tich rokov 31,14 %. Súd zdôrazňuje k Dohode o poskytnutí služby, že nemôže ju súd považovať za individuálne dojednanú, nakoľko ani tento obsah žalobkyňa ovplyvniť nemohla, RPMN bola nesprávne vypočítaná a predstavovala by 78,60 %, čo je zjavne v rozpore s údajom 70,01% tak, ako je uvedené v zmluve. Skutočná RPMN je potom vyššia, ako je výška uvedená v zmluve, takmer o 9 %. Keďže je nesprávne uvedená ročná úroková sadzba aj RPMN je nesprávna v zmluve, čo je v neprospech spotrebiteľa, súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Zo strany žalovanej strany nebolo namietané splácanie úveru. Tak ako súd uviedol už vyššie, žalovaná preukázateľne podľa dokladov uhradila žalovanému celkom sumu 3.214,80 eur, pričom jej bola poskytnutá suma 1.284,25 eur, preto titulom bezdôvodného obohatenia je povinná žalovaná strana žalobkyňi zaplatiť 1.930,55 eur. Žalovaná strana sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila, ktoré obohatenie je povinná vrátiť, keďže súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, teda žalobkyňa mala vrátiť len sumu, ktorá jej skutočne bola poskytnutá, t. j. suma 1.284,25 eur, ktorú sumu už vrátila do augusta 2015. Súd sa ďalej zaoberal aj námietkou premlčania, ktorú vzniesla žalovaná strana. Súd po posúdení tejto námietky dospel k záveru, že námietka premlčania nie je dôvodná. Nárok žalobkyne nie je premlčaný, pretože neubehla ani dvojročná subjektívna lehota a ani objektívna trojročná lehota z dôvodu, že subjektívna premlčacia lehota začne plynúť odkedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto na jej úkor sa obohatil. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela v mesiaci októbri 2016, kedy ju kontaktovala spoločnosť nebudidlžník s.r.o. a ktorá podpísala so žalobkyňou plnú moc. Svedčí o tom aj predžalobná výzva zo dňa 10.10.2016. Vtedy sa dozvedela žalobkyňa, že uhradila viac ako mala. Premlčacia lehota začala plynúť od októbra 2016 a uplynie v októbri 2018. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty, ani táto neuplynula, nakoľko sa lehota počíta odkedy došlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia, kedy sa subjekt bezdôvodne obohatil. Túto skutočnosť zistila žalobkyňa v auguste 2015, lebo už vtedy mala uhradenú sumu 1.284,25 eur, teda úver, ktorý jej bol pripísaný na účet. Táto lehota uplynie v auguste 2018, teda ani objektívna lehota neuplynula a preto súd považoval nárok žalobkyne za dôvodný. Čo sa týka úroku z omeškania, súd priznal úrok z omeškania od 2.12.2016, kedy žalovaná strana vyhotovila listinu na predsporovú výzvu. Úrok z omeškania je vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska, v danom prípade vo výške 5 % podľa nar. vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 517 ods.1,2 Občianskeho zákona. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods.1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný ako prvú skutočnosť napáda záver súdu o neplatnosti zmluvnej odmeny, ktorá má byť neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, k čomu dospel na základe toho, že porovnával výšku zmluvnej odmeny s ročnými úrokovými sadzbami bánk. Nezákonnosť postupu a záverov súdu v tomto smere videl v tom, že postup súdu nemá oporu v žiadnom zákone. Súd ani neuvádza, aké dôkazy vykonal a aké skutočnosti zistil pre záver o neplatnosti zmluvnej odmeny. Z rozsudku vyplýva len záver o neplatnosti. Súd prvej inštancie uviedol v rozsudku, že suma celkových nákladov je 3375,54 eur. Tento záver podľa žalovaného odporuje obsahu zmluvy. Suma 3375,54 eur nie je sumou celkových nákladov, ale celkovou čiastkou, teda sumou zahrňujúcou tak istinu ako aj náklady s ním spojené. Ak súd prvej inštancie považuje za náklad žalobcu to, že má vrátiť úver, potom postupuje nesprávne a nezákonne. Vrátenie úveru nie je nákladom. Ak teda súd prvej inštancie pri svojom závere o neplatnosti zmluvy vychádzal z predpokladu, že celkové náklady žalobcu majú predstavovať sumu 3375,54 eur, potom je jeho postup podľa žalovaného založený na nesprávnych predpokladoch. Do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytnutí služieb nebola podmienkou pre získanie úveru, čo z jej textu výslovne vyplýva. Poukázal v tejto súvislosti aj na záver Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43CoR/5/2016 ohľadne dohody o poskytnutí služby a toho, že platba podľa nej nie je súčasťou celkových nákladov a teda ani súčasťou RPMN. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania nebola zistená žiadna skutočnosť o tom, že uzavretie danej dohody bolo vnútené. Súd neuviedol nič bližšie okolo údajného vnútenia. Žalobca takéto tvrdenie neuvádzal ani v podanej žalobe. Záver súdu o nesprávnej hodnote RPMN sa neopiera o žiaden dôkaz. Žalovaný spolu s podaním odporu predložil rozpis zákonom určeného spôsobu pre výpočet RPMN, ktorý však konajúci súd bez akéhokoľvek dôvodu nezohľadnil. Rovnako ani záver súdu o nesprávnej priemernej RPMN nie je dôvodným, keďže hodnota priemernej RPMN uvedená v zmluve v čase jej uzavretia bola aj hodnotou

zverejnenou Ministerstvom financií SR. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol, alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v tomto prípade je absolútne zrejmé, že Zmluva je objektívne v rozpore so Zákomom o spotrebiteľských úveroch a že zákonná sankcia za takéto porušenie je bezúročnosť a bez poplatkovosť Zmluvy. Právna úprava pritom neobsahuje žiadne výnimky - teda ak nastane ktorékoľvek z porušení zákona (pre ktoré je stanovená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti), potom sa táto zákonná sankcia jednoducho musí uplatniť - bez výnimky (v žiadnom ustanovení právnej úpravy nie je uvedená akákoľvek možnosť, že ak by nastalo niektoré z porušení, tak by sa sankcia nemusela uplatniť). Žalovaný napáda rozhodnutie súdu, že porovnáva odplatu s úrokovými sadzbami bánk, napriek tomu, že súd vo svojom rozhodnutí uvádza za neplatne dojednanú len úrokovú sadzbu vo výške 70,01 %. Žalovaný tak účelovo zamieňa pojmy odplata uvedený v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a výška ročnej úrokovej sadzby čím sa Žalovaný snaží odvieť pozornosť súdu od absolútnej neplatnosti dojednania ročného úroku vo výške 70,01 % pre rozpor s dobrými mravmi zmysle ust. 39 Občianskeho zákonníka. Pojem odplata predstavuje v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, pričom zámenu vyššie uvedených pojmov zamietol aj Krajský súd Trenčín v rozhodnutí 5Co/584/2014. Ďalej žalovaný v odvolaní napáda nesprávne posúdenie dohody o poskytnutí služby, napriek tej skutočnosti, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov SR ako aj EÚ za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Pokiaľ ide o formu dojednania dohody o poskytnutí služby, samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu, nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V tejto súvislosti poukázala na viaceré rozsudky Súdneho dvora Európskej únie a rozsudky všeobecných súdov SR. Ďalej vyjadrila názor, že súd prvej inštancie určite správne vzal do úvahy žalovaným predložený nesprávny rozpis výpočtu a z toho potom aj určil, že RPMN v zmluve je uvedená nesprávne, nakoľko týmto žalovaným predloženým rozpisom je možné len vyhodnotiť skutočnosť, že žalovaný účelovo prispôsobuje údaje vpisované do vzorca a výsledok potom dopíše podľa toho čo potrebuje a nie podľa správnosti, teda to jednoznačne preukazuje, že žalovaný len prispôsobuje čísla svojim tvrdeniam a sám nevie ako k daným číslam príde. Aj vyrátaná RPMN na základe údajov doplnených žalovaným do vzorca by predstavovala 92,98 % čo je v rozpore s údajom 70,01 % uvádzaným v zmluve. Skutočná výška RP je tak vyššia ako jej výška uvedená v predmetnej Zmluve ako i vo vyjadrení žalovaného, teda jednoznačne nesprávne čo aj skonštatoval súd. Rovnako z údajov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere je zrejmé, že žalobcovi bola poskytnutá len suma 1.284,75 eur a nie schválená suma úveru vo výške 1500,- eur. Žalovaný tak poskytol úver v krátenej výške t.j. znížený o 215,75 eur, ktoré predstavujú poplatok z Dohody poskytnutí služby. Takýto údaj dokonca potvrdil aj sám žalovaný vo vyjadrení ako aj v rozpise vzorca na výpočet RPMN. Zdôraznila, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Žalobkyňa má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v celom rozsahu a je správne, logicky a dostatočne odôvodnený. Navrhla preto, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdí a žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto

stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

6. Predovšetkým súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou o úvere uzatvorenou medzi žalovaným a žalobkyňou dňa 18.03.2013 (ďalej len „zmluva o úvere“) ako spotrebiteľskú zmluvu, pričom súd správne aplikoval na prejednávajúcu vec ustanovenia osobitných právnych noriem prijatých na ochranu spotrebiteľa, a to najmä ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Odvolací súd je toho názoru, že zmluva o úvere je typickou štandardnou formulárovou listinou, pričom z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že text zmluvy bol žalovaným vopred pripravený za účelom jeho použitia vo viacerých prípadoch a jej obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť, preto na jednotlivé zmluvné dojednania treba nazerať ako na ustanovenia, ktorých obsah nebol individuálne dojednaný v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný ako dodávateľ nepreukázal opak.

7. Zo zmluvy o úvere vyplýva, žalobkyňa mala okrem úveru vrátiť aj celkové náklady, ktoré predstavovali aj úroky za celú dobu čerpania, a to pri úrokovej sadzbe 70,01 % tvorilo výslednú sumu, ktorú mala žalobkyňa vrátiť vo výške 3.375,54 eur podľa zmluvy o úvere, a teda o 50 % viac ako jej bola poskytnutá žalovaným. Odvolací súd je preto toho názoru, že súd prvej inštancie správne považoval výslednú sumu vo výške 3.375,54 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke 1.284,25 eur za neprimerane vysokú, pretože takáto celková čiastka ktorú musí dlžník zaplatiť je vzhľadom na výšku poskytnutého úveru neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na rozdiel od názoru odvolateľa v prejednávanej veci aj odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že ustanovenie zmluvy v časti dojednania týkajúceho sa ročnej úrokovej sadzby úveru vo výške 70,01 % a RPMN vo výške 70,01% odporuje zákonu a pravidlám dobrých mravov a z uvedeného dôvodu ide o dojednania neplatné. V zmluve dohodnutá úroková sadzba neprimerane prevyšovala priemernú úrokovú sadzbu 13 % ročne, ktorá bola v marci 2013 uplatňovaná bankami pri poskytovaní obdobných spotrebiteľských úverov. Dohodnutá úroková miera až v rozsahu 70,01% ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a preto je potrebné konštatovať neplatnosť dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

8. Zo zmluvy o úvere ďalej vyplýva, že žalobkyňa bola poskytnutá a vyplatená len čiastka 1284,75 eur (1500 eur - 215,75 eur), teda nie suma úveru 1500 eur. Za absolútne neprijateľný považuje odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie postup žalovaného, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru žalovanému odplatu za službu v zmysle č. 8 ods. 8.1 písm. Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobkyňu službu - možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtovala v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobkyňa bude mať o takúto „službu“ záujem alebo nie. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalobcu na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považuje odvolací súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalobkyňa preto mala povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, a to vo výške 1.284,25 eur. Rovnako je v rozpore aj ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka odplata za takúto službu vo výške 215,75 Eur vyúčtovaná pri uzatvorení zmluvy ako uviedol aj súd prvej inštancie.

9. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,01 % a výška RPMN 70,01 %. Pri reálnej výške úveru 1284,75 eur a sumy, ktorá mala byť splatená vo výške 3375,54 eur /80,37 eur x 42/ predstavuje pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej sadzby 75,06 %, pričom veriteľ uvádza v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 70,01%, čo je nesprávny údaj, teda zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, pretože pri takomto úvere predstavuje RPMN 92,28 %, pričom výška RPMN v zmluve je 70,04 %, čo je taktiež nesprávny údaj v neprospech spotrebiteľa a zmluva teda neobsahuje zákonom stanovený údaj. V zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Žalobkyňa mala preto povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, pričom v skutočnosti jej boli poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1284,25 eur a pokiaľ žalobkyňa zaplatila

do podania žaloby na súd sumu 3.214,80 eur, čo nerozporoval ani žalovaný, zaplatila žalobkyňa žalovanému o 1.930,55 eur viac ako bola povinná. Plnenie, ktoré žalobkyňa v postavení spotrebiteľky poskytla žalovanému v postavení dodávateľa teda zakladá na strane žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 1930,55 eur ako rozdiel žalobkyňou žalovanému zaplatenej sumy 3.214,80 eur a žalovaným žalobkyni poskytnutej sumy vo výške 1.284,25 eur.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni odvolací súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

13. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).